

på god Villie, og det er maaske ingen af Delene, men den Omstændighed, at Barnets Sanser ikke ere fuldt udviklede. Tre andre Punkter skal jeg nævne: Øjne, Øren og Tænder, ganske særlig de to førstnævnte. Ogsaa Ørelidelser ere ret almindelige hos Børn. De af os voksne, der kende disse Smarter af Erfaring, vide, hvor forfærdelige de kunne være. Hvilken Indflydelse det kan have paa Børnene at have haft blot det, man kalder en „Tur“ af den Slags, kan enhver sige sig selv. Med Øjnene gaar det paa samme Maade. For en Mængde Børns Vedkommende bliver det først, naar de komme ud af Skolen og blive konfirmerede, konstateret, at de ere nærsynede. Jeg taler her af stor Erfaring, idet to af mine Børn have været meget nærsynede, og det først blev opdaget med Sikkerhed for det enes Vedkommende, da det var 13 Aar, for det andets, da det var 16. Lærerne have ikke vidst det, Forældrene heller ikke, og det har medført adskillige Ubehageligheder for de vedkommende. Saaledes gaar det i mange Hjem. Her blev det opdaget rent tilfældigt ved Nodelæsning, idet en Musiklærer tilfældig havde Blik for det og kunde se ved en bestemt given Lejlighed, at naar Barnet ikke kunde læse visse Noder, var det, fordi Synet ikke slog til. Jeg gik da til en Øjenlæge med Børnene, og det blev konstateret, at de vare nærsynede, for den enes Vedkommende i ganske overvældende Grad. Jeg antager, at dette er tilstrækkeligt til, at man vil forstaa, at der paa dette Omraade kan og bør gøres noget. Der bør ganske sikkert i Skolerne finde et ordentligt Eftersyn Sted ved saakaldte Skolelæger, som særlig have det Hverv, at underkaste Børnenes Sanser en Undersøgelse for at se, om de kunne siges at være gennemgaaende normale. Man vilde derved spare Børnene for mange Lidelser, og man vilde hjælpe Lærerne og Forældrene i hele Opdragelsen af Barnet.

Hermed tror jeg at have gennemgaaet det Par Punkter, jeg mente at have Anledning til at berøre. Jeg skal slutte med at anbefale mine Meningsfæller at støtte de af mig anbefalede Særstandpunkter, men i øvrigt at slutte sig til Forslaget, saaledes som Udvalget er enedes derom.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Ved Sagens 1ste Behandling tilod jeg mig at fremsætte nogle Ønsker om nogle forholdsvis smaa Ændringer i det foreliggende Lovforslag, idet jeg holdt mig i det af Ordføreren (Jensen-Knudstrup)

omtalte beskedne Spor. Jeg har ogsaa haft den Fornøjelse, at der er taget Hensyn dertil, idet et Par af disse Ønsker have faaet Udtryk i Ændringerne Nr. 14 og 22, men det Ønske, jeg helst havde set, at der blev taget Hensyn til, har desværre ikke været saa heldigt at dele Skæbne med de nævnte. Det glæder mig i hvert Fald at kunne tilføje, at det absolut ikke skyldes Mangel paa Velvillie mod det Ønske, jeg fremsatte. Havde den højtærede Minister kunnet tiltræde det, vilde Udvalget sikkert ogsaa have kunnet det, og da vilde sikkert heller ikke nogen enten her i Salen eller i det andet Ting have sat sig imod det. Hvad jeg ønskede, var det, som jeg har givet Udtryk i Ændringsforslaget under Nr. 19, der gaar ud paa at give de ved de af Staten understøttede Opdragelsesanstalter ansatte Lærere Anciennet. Det vilde jo selvfølgelig være en Støtte for de vedkommende Lærere, men det er ikke af Hensyn til dem, jeg har stillet dette Ændringsforslag, men, som jeg ogsaa sagde ved 1ste Behandling, af Hensyn til Opdragelsesanstalterne. Naar Udvalget ikke har kunnet gaa ind paa denne Ændring og den højtærede Minister heller ikke, er det jo alene af Hensyn til de Konsekvenser, som dette Forslag kunde medføre. Lovforslaget holder sig jo strengt inden for den Grænse, at kun de Lærere, som ere ansatte ved Statens offentlige Skoler, skulle kunne vinde Anciennet, altsaa komme i Betragtning med Hensyn til Lønningstillæg. Jeg ser meget vel, at det er ret farligt at komme uden for denne Grænse, og jeg forstaaer den højtærede Ministers Betænkeligheder; men jeg kan ikke se rettere end, at Hensynet til den anden Side ogsaa er meget stort, og for mig er det større. De Anstalter, som Ændringsforslaget tilsigter at hjælpe, arbejde under meget tunge Forhold, og det bliver Aar for Aar sværere Opgaver, man stiller dem. Det ligger ganske simpelt i, at de Børn, der komme paa Anstalterne, Aar for Aar ere blevne vanskeligere. Sagen er den, at man er kommen bort fra at anbringe Børn paa Opdragelsesanstalter undtagen i Tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt. Der er i de senere Aar gjort et Arbejde for at faa saa mange Børn som muligt anbragte i gode private Plejehjem, og naar det lykkes at skaffe virkelig gode Plejehjem, ere vi vel ogsaa allesammen klar over, at det er det bedste, vi kunne gøre paa dette Omraade. Men Følgen deraf bliver, at det er de vanskeligste Børn, vi samle paa Opdragelsesanstalterne, og derfor stilles der op-